

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 marca 2015 r.,

sprawy **T. M.**

skazanego za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 17 września 2014 r.,

częściowo zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 3 grudnia 2013 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.**

UZASADNIENIE

T. M. wyrokiem wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 grudnia 2013 r., częściowo zmienionym – na skutek wniesionej apelacji - wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 17 września 2014 r., został skazany m.in. za czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65

§ 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i inne, na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, na której poczet zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez wadliwe rozpoznanie zarzutu apelacyjnego i zaaprobowanie przez Sąd Apelacyjny dokonanej przez Sąd Okręgowy dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zaakceptowanie twierdzenia, że zeznania świadka koronnego J. S. w pełni komponują się z zeznaniami świadka koronnego J. B., w sytuacji gdy Sąd I i II instancji wziął pod uwagę jedynie stwierdzenie świadka S., że „*T. nie brał udziału w produkcji*” przy całkowitym pominięciu całej części tej samej wypowiedzi – a mianowicie „*gdy T. tam pracował to na posesji nawet jeszcze nie było sprzętu. Nie brał udziału w produkcji*”, która wskazuje, że skazany nie brał udziału ani w produkcji ani nie pomagał w produkcji; art. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez wadliwe rozpoznanie zarzutu apelacyjnego oraz zaaprobowanie przez Sąd Apelacyjny twierdzenia Sądu Okręgowego o braku znaczenia zeznań świadka M. F., który to świadek, wbrew przyjętemu stanowisku przez Sąd I i II instancji, przedstawia konsekwentny i spójny przebieg zdarzeń w odniesieniu do przewożonych przez niego materiałów budowlanych, co stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka koronnego J. B. i ma dla rozstrzygnięcia zasadnicze znaczenie.

Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, alternatywnie o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlega oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez obrońcę skazanego wskazać należy, że z regulacji zawartych w art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. wyraźnie wynika, że kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie i to tylko z powodu uchybień

wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W *petitum* kasacji wprowadzono zarzucano, iż Sąd II instancji w toku przeprowadzonej kontroli instancyjnej dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i te uchybienia – zdaniem skarżącej - wywarły istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tym niemniej po analizie akt sprawy, w tym uzasadnienia orzeczenia tego Sądu, dostrzec należy, iż mają one charakter czysto iluzoryczny. Wniosek końcowy kasacji, w którym żąda się uchylenia także orzeczenia Sądu I instancji, zdradza zaś prawdziwy cel wniesionej skargi.

Weryfikacja zarzutów i przytoczonej na ich poparcie argumentacji dowodzi, że skarżąca nie akceptuje dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, które stały się podstawą skazania T. M. za zarzucany mu czyn i w tym celu podważa przeprowadzoną ocenę osobowych źródeł dowodowych, w tym zeznań świadka koronnego J. B. ale także świadka koronnego J. S. Skarżąca neguje także dokonaną przez Sąd *meriti* ocenę wartości dowodowej i przydatności zeznań świadka M. F.

To zaś potwierdza, że zarzuty kasacyjne godzą - w niedopuszczalny na tym etapie postępowania - sposób w rozstrzygnięcie Sądu I instancji.

Sąd Najwyższy w licznych publikowanym orzecznictwie wskazywał, iż kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie może opierać się na zarzutach błędnej oceny poszczególnych dowodów, czy błędów w ustaleniach faktycznych. Funkcją Sądu kasacyjnego jest eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych z rażącym naruszeniem prawa co potwierdza, że Sąd Najwyższy rozpoznający kasację jest sądem prawa, a nie sądem faktu. Sąd Najwyższy – co należy także podkreślić - nie jest sądem odwoławczym kolejnej instancji i nie może dublować kontroli instancyjnej.

Tymczasem zarzuty tożsamej treści wywiedziono także w apelacji, co oznacza, iż były one przedmiotem oceny i kontroli Sądu II instancji. Wyniki tej kontroli zobrazowane na kartach pisemnych motywów wyroku Sądu II instancji potwierdzają, wbrew temu, co usiłuje dowieść skarżąca, że Sąd Apelacyjny rozważył, rozpoznał i omówił wszystkie zarzuty apelacyjne. Przedstawił

przekonywające argumenty z jakich powodów twierdzenia apelującej nie zyskały aprobaty tego Sądu.

Na str. 28 uzasadnienia, Sąd Apelacyjny w wyczerpujący sposób rozprawił się zarzutami dotyczącymi oceny przydatności zeznań świadka M. F., którego relacje nie wnosiły istotnych dla sprawy informacji, ale także zeznań świadków koronnych B. i S., co do roli T. M. w produkcji narkotyków.

Uwadze tego Sądu nie umknęła także kwestia wymaganej w tego typu sprawach wzmożonej ostrożności przy ocenie zeznań z pomówienia.

Konstatując wskazać należy, iż autorka kasacji nie przedstawiła racjonalnych argumentów, które potwierdzałyby uchybienia Sądu Apelacyjnego nakazujące uchylenie wyroku tego Sądu.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.